

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592758688.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jeg kjendte den romerske Dame, der i dette Øieblik talte med Generalinden, og hun mindedes at have truffet mig hos den østerrigske Gesandt. Dette, troer jeg, gjorde et godt Indtryk paa Generalinden, der langt mindre brød sig om at »modtage« en af Comtesse Felicias Landsmænd end En, der hørte til »Selskabet« i Rom, og da jeg vilde trække mig tilbage, spurgte hun, formodenlig som venlig Hentydning til, at jeg ikke burde forlade Huset endnu, om jeg havde seet Udsigten. Salonen var et meget stort Værelse i den svære, næsten 144 kæmpemæssige, men dog smukke romerske Stil med et Loftmaleri fra Urban den 8des Tid. Der var tre Fag Vinduer, meget høie og høit anbragte, saa at man for at see ud maatte gaae op ad en Estrade med flere Trin, der tillige benyttedes som en Slags Orangeri. Man stod deroppe som i et Haveparti, og Udsigten, som Generalinden havde ment, var vel værd at henvise til; thi fra det mægtige, høitliggende Slot var Byen næsten skjult, Forgrunden dannedes af Passeggiataens Ege, Cypresser, Blomsterpartier og Springvand, og udenfor den løftede sig i tindrende Klarhed de blaae Bjerge saa pludselig, saa overraskende nær og tilsyneladende i en saadan Bevægelse, at Ingen lettelig kunde for første Gang see dette Syn uden at studse og fristes til at træde tilbage for Bjergbølgen. Men ved et sært Spil af Sollyset og af fine Skyer, der samlede sig mod Øst, var Udsigtens Glands i det Øieblik, jeg kom derop, bleven trylleagtig forøget; thi medens Bjergtoppene imod Nord skinnede i intensiv Snehvidhed, var den blaae Bjergbue mod Øst belagt ligesom med et Brystværn af tindrende Guld. Rom syntes at have faaet nye Kæmpevolde, forarbejdede i Himlen. Jeg studsede ikke; man kan være i en saadan Sindsstemning, at selve det Overnaturlige, og netop dette, synes En at høre naturligt til; jeg var paa denne Dag første Gang i Hendes Hus, og Verden kunde ikke klæde sig i Lys og Farver, der overgik Straalebrydningen i mit Hjerte. Og idet jeg efter et kort Skue, henrykt over den kjærlige Naturs sympathetiske Hilsen til mig, vendte mig om mod Salen for at gaae ned, havde jeg et Syn, der var endnu langt skjønnere, uden Sammenligning skjønnere: Hendes Blik, der fra en Kreds af Damer og Herrer, hvor hun var Dronning, tilfældig mødte mit. Hvert Skridt i denne Stue blev mig en Lyksalighed. Da jeg kom nær, forestillede hun mig, og idet Hun sagde *Chevalier*, var det som et Ridderslag.